

سرشت مفت نظر ہوں میری قیمت یہ ہے  
کہ رہے چشم خریدار پہ احساں میسر  
(غالبہ)



پشاور

مطبوعہ درسی پرنٹنگ پریس گجرات



جس پتلے پھل بدھے ہوون آوے باس مالوں  
درد منداں دے سخن محمد دہین گواہی حالوں  
(میاں محمد بخش ج)



# ایات سائیں احمد علی مرحوم

پشاور

جہڑے حاجی محمد ادریس صراف سکند گجرات نے  
درسی پرنٹنگ پریس گجرات توں اک ہزار روپی تعداد وچ چھپوا کے مفت تقسیم کیتے



# عرضِ حال

میرے دادا مرحوم منشی کرم دین صاحب اک درویش منش  
 تے دیندار بزرگ سن ایسے شوق وچ اوہناں نے اپنے اکلوتے بیٹے  
 یعنی میرے والد مرحوم حافظ غلام حسین ہورال نول قرآن شریف حفظ کروایا  
 تے چنگیاں لوکاں وچ بہن کھلون دی جابج دسی۔ میرے دادا جی نول  
 پنجابی شعر تے ادب دیاں کتاباں پڑھن دا وی بڑا شوق سی۔ خاص کر  
 اوہناں نول شعر بہت پسند سن جنہاں وچ سوز گداز تے درد می چاشنی  
 ہووے۔ پنجابی دے اوہناں نول ان گنت شعر زبانی یاد سن۔ پر  
 سائیں احمد علی دیاں شعراں دے اوہ زیادہ دلدادہ سن۔ میرے  
 والد مرحوم نول اپنے پیار دی وجہ نال اوہ ہر ویلے اپنے نال رکھکے  
 سن۔ قبلہ مرحوم دی طبیعت وچ دی شعراں دے پڑھن تے سمجھن  
 ذوق پیدا ہو گیا تے آخر کار اوہناں دی نظر سائیں صاحب دے شعراں  
 متے آکے ٹھہر گئی۔ ایہہ کئی داری راولپنڈی جا کے سائیں صاحب نول  
 ملدے دی رہے۔ اوہناں نے اک کاپی وچ سائیں صاحب دے شعر  
 اپنی پسند دے مطابق درج کرنے شروع کر دتے ایس فانی سرا

وچوں دارِ بقا ولی اوہناں دی جدوں تیاری ہوئی۔ اوہناں نے  
 بینوں کئی وصیتاں کیتیاں جنہاں وچ اک وصیت ایہ بھی سی کہ  
 سائیں صاحب دے جہڑے شعر میری کاپی وچ درج نہیں اہناں نو  
 چھپوا کے پنجابی زبان دے چاہواناں وچ مفت تقسیم کریں۔ اوہ فرماندے  
 سن۔ سائیں صاحب نے اپنی زندگی وچ اپنے شعر چھپن نہیں دتے،  
 اکواری کسے نے اوہناں دی مرضی بغیر کچھ شعر چھپوائے سن۔ اوہناں  
 دیاں جس ویلے کچھ کاپیاں نکل گیاں تے سائیں صاحب نوں پتہ چل گیا  
 اوہناں نے باقی کاپیاں تلف کروادیتیاں سن۔ اوہناں دی شاعرانہ  
 مزاج ایہہ گل گوارا نہیں سی کردی جے اوہناں دے شعر کوڑیاں دے مل  
 وکن۔ سائیں صاحب ————— دی  
 فوتیدگی دے بعد دی ایس پاسے کسے دھیان نہ دتا جے اکوں دی  
 ایہہ شعر نہ چھپے تے اک نہ اک دن بالکل ضائع ہو جان گے سائیں  
 صاحب دے بے شمار شعر ہن دی کیتیاں لوکاں نوں زبانی یاد نے پر  
 ایہہ لوک جس ویلے مر گئے تے اہناں شعراں دے دی مرجان داخل  
 لے۔ میں سائیں صاحب دے جہڑے شعر محفوظ کیے ہوئے نے

اوہناں دے سمندر دے کچھ قطرے نے میرے والد مرحوم دا ایہ  
 بھی خیال سی جے کسے ویلے کوئی باذوق تے صاحبِ بندہ سائیں  
 صاحب دے شعر اکٹھے کرن لئی اٹھ بیٹھاتے شاید میرے جمع کیتے  
 ہوئے شعروں اوس دے کم آجان میں خداوند کریم دا شکر گزار آن جنہیں  
 مینوں ایہ کتاب پیش کر کے والد مرحوم دی وصیت دلوں سکد دس  
 ہون دی توفیق عطا کیتی اے۔

میں اپنے والد مرحوم دے درست تے پنجابی زبان دے  
 مشہور بزرگ شاعر قبلہ پیر فضل حسین فضل گجراتی دا وی احسان  
 منداں جنہاں ایس کتاب دے شائع کران دج میری پوری پوری  
 امداد فرمائی اے۔ جزاھم اللہ جزاخیہ ا

نیاز مند

حاجی محمد ادریس صراف

حافظ جی دی ہٹی

بازار صرافاں گجرات

مورخہ ۱۶۹



بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

کس نے واساز ایچا دیکتا  
چرخ چاہڑیا کس نے خرا دیکتا  
کس وے درو نے صاحب فریاد کیتا  
کس دی بنسری دِچ سنسار وجدی

جس نے چوب تراشی اوہ نجار کھڑا اے  
جس نے تار گھڑی اوہ لوہار کھڑا اے  
ایسے ساز والا استکار کھڑا اے  
جو بے چنگ ہر رنگ میں تار وجدی

کون بولدا کون بلا وندا اے  
 کون سندا اے کون سنا وندا اے  
 جوگی کون ایہہ لہرا وچا وندا اے  
 جوہن پھوکیاں بین سُرور و جدی

جس نزل ہر کہندے اوہ ہر گھات رچا  
 ڈال ڈال وچ اے پات پات وچ اے  
 سائیاں آپ ساری موجودات وچ اے  
 جسدی نوبت اے شام و سحر و جدی

اول اے عالم ہست سے اوہ ہاتھ آپ پکار یا بسم اللہ  
 تاں پھر قلم نزل حکم نوشت ہو یا سن کے قلم سر یا یا بسم اللہ  
 نقشہ لوح محفوظ دا وچ سینے قلم صافس امار یا بسم اللہ  
 اس تحریر نزل سائیاں فرشتیاں نے پڑھ کے شکر گزار یا بسم اللہ



جبریل ہر روز طواف کر کے تیرے روضے دے درو دیوار چمکدا  
 اے سرکار تیرے قدم اون حقے ٹکڑہ خاک ہو شکر گزار چمکدا  
 تیرے اسم مبارک نل جڈل لکھیا کا قدیم امونہ کئی وار چمکدا  
 سائیاں عرش تے پین حیدر تیرے عرش پر تیرے لگتا مار چمکدا

دوست نل دلبر ملان واسے جبرائیل لے گیا اسوار کر کے  
 تاج کرن واسو راج گوا بدیٹھا کئی سال نہ چڑھیا سنگار کر کے  
 تاہنیں رات معراج دی طول ہو گئی رے راز نیاز نہ پار کر کے  
 ہو یا پردہ نورانی حجاب الاشاہ دین واسائیاں دیدار کر کے

ثروت در تیرے دی سائلی اے مینوں شوکت ہر سلاطین بد لے  
 میریاں لبال نل بخش دی پئی شیریں تیری مدح شرب انگبین بد لے  
 بدلال میں ناہیں تیری بارگاہ تھیں قصر سدہ تھیں روح الامیں بد لے  
 تیرے روضہ اقدس دی سائیں کہتا بدلی کراں نہ خلدیرین بد لے

شاہِ مردان تے شیرِ نرواں جیاں علمِ نکلے ذوالفقار کر کے  
 چھپیا کفر کوہِ کاف دی کندہ سجھے کافرِ بتاں نہیں بھر گئے انکار کر کے  
 شرکِ نالِ بت خانے ویران ہوئے ہوئی دُور بدعتِ ستغفار کر کے  
 ہوئے دلِ کفار اں دِصاف سائیاں منیا منکراں دینِ اقرار کر کے

زلفتِ بنجول دی تہاڑ پئی اُجر میں گیا تے کرداشور تول ایس  
 تاہیں جھڑکناہیں اتے تاراج کرناہیں کمزوریں ہاں تے شاہِ ورتوں ایس  
 حسنِ حرفِ نہیں تیرے تے اُون دیندا جسکر سچ چھپیں میرا جو تول ایس  
 کہند آسائیں سچھ نگہ دے اشاریاں تول منیوں لٹن اُلٹن کوئی ہو تول ایس

حالِ دی گزریں کی دساں نہ کوئی جھونپڑی نہ آستیاں کھناں  
 نظرِ نالِ حیا پہنچاں شکار اُتے سکھنے ہتھ نہ تیر کمال رکھناں  
 جھڑا فوج دے طوفانِ نول مات کر دے اپنی چشمِ وچ اوڈھ فاق کھناں  
 سائیاں جہڑا کل عالم دارب سچاے میں نت اوڈھ سہاراں کھناں

کھرے کھوٹے نوں نگہ حقیں پر کھسکناں نیاک بدی خوب پہچان رکھناں  
 دل نوں خواہش نہ قدر کرواں دی اے، نہ کوئی ننگہ اندر قدردان رکھناں  
 کسے زلزلے تھیں ڈل سکدا نہیں سچتہ اپنا دین ایمان رکھناں  
 سائیاں قدرت نے جو ہر عطا کیتاے پرتا تیر میں اپنی زبان رکھناں

کی گزر دستان اپنی زندگی دی عجب قسم دی اپنی گزران رکھناں  
 سادی طبع تے سادہ لباس میرا تے کچھ دی کول نہ سرو سامان رکھناں  
 ربی حکم لے جاندا تے جس پاسے نال نال اوہدے اپنی جان رکھناں  
 دل دے حوصلے نوں تاپیں ڈھین دیندا سائیاں پیری چہمت رکھناں

تنگ دلی کو لول لیندا کم نیں ہاں اپنے خلیق دا وسیع میدان رکھناں  
 بین تنہائی وچ رہنا پسند کرناں تے تنہائی وچ اپنی گزران رکھناں  
 کسے غیر اگے راز کھولدا نیں اپنا دل اپنا راز دان رکھناں  
 کرے شوخ نذرانہ جے طلب سائیاں حاضر کرکے اتنے حاضر جان رکھناں



گرمی دے موم چھو ہار لہندی دیندا لطف مڑو سناں پہاڑ دا کی  
 مٹی گوردی جسم نوں کھا جان دی کھلدارا نیٹیں دوترخ مڑساڑ دا کی  
 جھڑا دل دی محبت نیٹیں ہاڑ سکدا دھڑکے جسم ترازو تے ہاڑ دا کی  
 سائیاں عشق مونہہ لائے تے پتہ لگدائے اہمہ سنوار دا کی تے دگاڑا کی

لاکے عشق دے دھن دے نال دھن خاکی کئی دے کئی اکیسر ہو گئے  
 اہدی روشنی تھیں فیض پان والے پلاں جھلاں دچ روشن ضمیر ہو گئے  
 اہدی طلب دچ جنگلاں دچ بھول بھول مجنوں جہے کئی لاغر ظہیر ہو گئے  
 سائیاں عشق دے جھڑے مرید ہو گئے اود مرید کل عالم دے سپر ہو گئے

تروتازگی تیری میں شک ناہیں ہے میں گل پڑھل پیائیں خار اُتے  
 گل دامن خار میں دیکھ بلبیل کیوں نہ مرے پھر بتریا اُتے  
 نال کٹڈیاں راز و نیاز گل دا گویا ستم ہے بلبیل زار اُتے  
 سائیاں جل گیا بلبیل و آشتیا نہ غالب خزاں جد ہو گئی بہا اُتے

دلبرادہ دارو دید والا گھٹے پھر دالوں خفتان کجھتاں  
 آمیسح مل بہر حُدا کوئی دم صحت پائے تیرا نیم جان کجھتاں  
 میریاں چشماں دے فرش تے مہرباناں آدھر قدم بطور مہمان کجھتاں  
 پھیرا کر دل سائیں دے نزع دیلے مہربانیاں پر نکالے ارمان کجھتاں

توں نے تخلص شہیاز رکھیا ہے تیرا نام قدیمی شداد آہیا،  
 جس پلید نے جنت نول قائم کیتا اوہ پلید تیرا فی سمراد آہیا،  
 جان دے بشر نول توں بھی خدا کہنا میں ایسا تھی دے دل میں فساد آہیا  
 کہنداسا میں توں بڑا جھول ہے دیں نہ شیطان بھی نہیں توں زیاد آہیا

نپیش سے سر و دل کرن اپنا تیرے قداں دی خاک نول غیر چمکے  
 توں سلوک نہیں کرداتے نہ کر توں میں گل لا رکھیا ہے تیرا دیر چمکے  
 حسرت رہی اوہ دے متھیں آپ لیکے جھولی وچ میں نہیں پایا خیر چمکے  
 میں نہیں مندا آکھ دے لوک سائیاں کا فر ہو گیا ہے بتاں دے پیر چمکے

جتنے جتنے شہید و خون ڈھلا جتنے جتنے سر اپنا شہید رکھیا  
 اوس تھاں متبرک لزل ذات ریدی محشر تک نئے قابل دید رکھیا  
 اُمت مانے دی واسطے آل نبی خون دے کے جنت خرید رکھیا  
 کر بلا دے واقعہ بعد سائیاں اچ تک نام نہیں کسے یزید رکھیا

بادشاہ میں کسے دی ملک انیس نہ حکم نہ شاہی فرمان رکھناں  
 عالمگیر جہی زندگی بسر کرناں عالم گیر جیسا قلمدان رکھناں  
 ہتی دست یمنوں دشمن غلط سمجھے پلے سخن دے گوہر غلطان رکھناں  
 سائیاں جدھر جاناں جی جی لوک کر دے عزت آبرو وچ جہاں رکھناں

قاصد متھ خط لکھ کے ٹور دنائے تکئے کی ہن اوندائے جواب اُدھروں  
 ہوندائے قاصد نالی بہتر سلوک یا کہ ہوندی قاصد دی اُبری بارے دھروں  
 خبرے میرے سر پندی اے رات غم دی چڑھدے خوشی آیا آنتاب دھروں  
 سائیاں کوئی تیا فہ نہیں لاسکد ہوندائے نگہ وچہ کی انتخاب اُدھروں



جان من میرے تے خفا رہنائیں مینوں دس میں کہڑا قصور کرناں  
 تیری بدی بھیلی تے تیں کروا تیرے عُن دی صفت ضرور کرناں  
 توں نہیں ملدا تے ملن ملان داتے نہ میں کہناں نہ تینوں مجبور کرناں  
 کہندا سائیں توں ثابت نیں کر سکدا کھڑی گل میں بے دستور کرناں

عشق تیرے دے جنون اندر گلے وحشت دی پائی زنجیر چم کے  
 توں دشنام بھی لکھیتے صدق سیتی لاواں چٹاں تے تیری تحریر چم کے  
 میری لب تصور بے واز ہو گئی تیرا سایہ او بدر منبِ رحم کے  
 کہندا سائیں او کا فر تصویر تیری بت پرستاں دا ہو گیا پیر چم کے

اپنی رعایا دی وجہ کی اے سُن کے بادشاہ کیوں فریاد نہ دے  
 خطر گوہر نوں چاہیے حداد کو لوں تھوڑے گور تھیں ڈر کے حداد نہ دے  
 عشق بازی دے صید گاہ کیسا جس مِرج صید کو لوں صیاد نہ دے  
 مقتل عشق دی دیکھی عجیب سائیاں نوح ہون والے تھیں جلا د نہ دے

مالکِ قلّ حال سب جاننائیں میں زبانی نہیں کہناں پسند کر دا  
 تیری مرضی بغیر میں کسے دی دی مجلس وچ نہیں بہناں پسند کر دا  
 تیرے منکر دا اپنی زبان تھیں میں کدی نام نہیں لیناں پسند کر دا  
 سائیاں توں جس حال سے وچ رکھیں اُس حال چ رہاں پسند کر دا

دنیاں صفائی دل صاف رکھناں اپنا آپ ثابت بے قصور کرناں  
 بزمِ غیر وچ جاناں میں تے توں جاناں میں کناں میں توں یا میں رنجور کرناں  
 تیرے خاندان دا جھٹھے فردائے اُسا دا کبناں جی حضور کرناں  
 سائیاں تیری محبت دادم بھر کے دکھ دردِ تکلیف منظور کرناں

ادھر اپنے قدم نوں رکھیا کر رُخ جدھر ہوا دا دیکھیا کر  
 اکھاں نال ہر چیز نوں غور کر کے جلوہ نور خدا دا دیکھیا کر  
 ہر اک نوں نہ یار پنا لیا کر پہلاں جوہر وفا دا دیکھیا کر  
 سائیاں سایہِ نخستہ دا کی دیکھیں سایہِ پال ہما دا دیکھیا کر

لگن اندر مست محو ہو کے چن دی جاننی اڈ اڈ چکور چمدا  
 ایسے حسرت و نوح مردائے پھٹک کے تے میں نہیں چمدا مونہہ چن دا ہو چمدا  
 پیل پان لگیاں مستی و چہ آکے اڑا اپنے پیراں نوں مور چمدا  
 کانز کفر تھیں بتاں دے پیر چمدا سا بیٹاں مومن اسلام دا زور چمدا

حسن کینے نوں رب دے تے پھنڈ پھنڈ رکھدائے قدم زمین اُتے  
 اپنی چال اُتے آپ مست ہندائے ہوندا سپ جو نیکر مست بین اُتے  
 مال مفت داتے چرچا کرے اپنی بڑا فخر کردا کھان پین اُتے  
 سائیاں حسن خلیق معلوم ہوندائے زینت دے کے ایہہ جہے حسین اُتے

رُسیار ہوتاں آخری دماں توڑی میں نہیں کسے نوں کہناں منادے توں  
 سمجھی لوڑ تے کہساں سب اپنے توں ربا دچھڑیا یا ملا دے توں  
 جرم عشق جے میرے تے قائم کیناں چاہندا لی جو دل منوں دے توں  
 سائیاں غزنیں سولی چڑھا بھانویں آرے ہیٹھ یا دھر چرا دے توں



ایہہ زندگی برساں دی کسے تھاؤں کدھر گھڑی دی گھڑی بہان ہندی  
 ایہہ جد آدمی داسا تھ چھڑے تے ہستی آدمی دی مڑ بے جان ہندی  
 ہو کے مردہ اُتانیال لیٹیا ہے کھاں بند مونہ بند زبان ہندی  
 سائیال گھرے مجبور ہو کر ن رخصت جا رہا لُٹ آخر گورستان ہندی

لکھیاں نیئیں جو کسے کتاب اندر حسن والے اوہ شرطیاں روا کر دے  
 نال اوہناں دے کرن دفا جھڑے قدم قدم تے سو سو جفا کر دے  
 جھڑے گھور دے نے اوہ نیئیں ظلم کر دے ظلم اوہ کر دے جو جیا کر دے  
 اوہ ہستیوں ہویا جد سائیال سوہنے نظر سنگ جنہوں جدا کر دے

ویاں سر کسے دے دوس کاہا آپوں خشت دی پھسا ہی دچ پھسیاں  
 فوج غماں دی آوندی رہی جڑھ کے پر نہ کدی میدان تھیں نسیاں  
 اکھیاں نال نیئیں خوشی دی شکل دیکھی خوشی نال نثر خوشی تھیں ہسیاں  
 سائیال دل دی آبادی مچ کئی واری کدی اُجڑیا تے کدی وسیاں

میں سال وال ایس گل دلوں مینوں دیکھ خلق پی ہندی اے  
 لوکی سدے تے میں ویران ہوناں گل ایہ کوئی میر ہندی اے  
 جنہوں ڈھونڈناں اوہ تے لہجہ انہیں باقی کھڈے کوٹ رنوں دی اے  
 سائیاں لکھت پیشانی دی پیش آگئی جو میں دیکھ ہیاں اوہ پی ہندی اے

عشق دے صادق طالباں توں جاہل آکھ دے مرص جنوں دی اے  
 اسدے نشے دی مستی اجہی ہندی رہندی سیرت مرص جیوں دی اے  
 عاشق بولد انہیں تے بلان داتے دنیا منڈھیاں توں پھر پھر جھوٹی اے  
 سائیاں قیس دے وانگ سک جنم چاہے ہندی کمی محسوس نہ خون دی اے

خیریں جدوں بہار دی رت آوے کیاں باغ وچ شاخاں پھڈیاں نے  
 لاہ کے دلوں اداسیاں بلیاں دی بھول تھوں موج بہار دی لڈیاں نے  
 باغبان کھوہ کھوہ جھولی بھری جانگے ایہ چڑھدی جوانی توں سڈیاں نے  
 سائیاں مطلب پرست مڑھتیاں دی مطلب کڈھ کے پھوٹن جامدیاں نے

عشق دے ہوں شاگرد عاشق عشق عاشقاں دے ہے استاد ہوندا  
 سولی چڑھ دیاں دی یادوں بھلدا تیں جنہوں عشق والا سبق یاد ہوندا  
 ملک عشق اندر عاشق رہن والہ بالکل فکر فاقے تھیں آزاد ہوندا  
 سائیاں عشق دی بندیا کرن والا بد نصیب ہوندا بے مراد ہوندا

کس طرح میں تینوں شاہد سمجھاں دل چرا کے اکھنیاں چوڑی میں  
 بزم غیر وچ جائیں پتیاں میں تیرے باجھ رکھدا دو ہونریں میں  
 میں تے کھوجیاں اوئی استاد ہے وال توں ایہہ سمجھناں سمجھاؤ نہیں میں  
 سائیاں زندہ دل زندگی رکھناں ال نیا جان دی زندہ درگور نہیں میں

سجیاں مرا تے خوب پاشو ماں واسطے ہو گئی نجاست اوکھی  
 کہندے کوک شطرنج دی اُلٹ بازی پر اس عشق دی طلسم اوکھی  
 وچھڑ گیا تقدیر دے نال جہڑا اوہدی فیر ہوندی ملاقات اوکھی  
 سائیاں ستے موجاں بیاں وطن اندر سانوں کٹن پدیں دی رات اوکھی



دلکش کرداد اول گردش تلے آئیاں مساعتاں چنگیاں نے  
 مہربان گھر اپنے آپ آیا حاصل ہویاں مراد اں منہ منگیاں نے  
 خوشی ناں رنگ چہرے دالال ہمارے دُور ہوگیاں بد رنگیاں نے  
 سائیاں اونہاں دی بدی پریا دیرے گی بل بل غاکیتنا جہاں سنگیاں نے

روح دی محبت مجبور کیتا عکس لیے دامجنوں دی گور چمدا  
 نیک آدمی نیکاں دی راہ اُتے اُلفت نال نشان دی ٹور چمدا  
 زور باجھ انسان کمزور ہوندا زورداراں دے قدم کمزور چمدا  
 سائیاں دل جلے باجھ پر انیاں دُنیں کوئی شمع دی لاٹون چمدا

اے واعظ توں مسئے سنا بے شک لہجہ تلخ طبیعت دے نال نہ رکھ  
 دکھے اپنے پرے دل جس تھیں مد نظر کوئی ایسا سوال نہ رکھ  
 بخشنہار خبرے بخش گنہ دے گاتوں اک زخدی انتھے می نال نہ رکھ  
 سائیاں اپنا آپ سنوار داجاتوں بد عمل دی بی دل خیال نہ رکھ

پنوں نوں لے گئے ہوت چا کے سستی رہ گئی خواب حنا چمڑی  
 وقت صبح جے یار نوں دیکھ لیند خوشی زل مریج سنگار چمڑی  
 کھجیل ہو کے ریتلے تھلاں اندر خاک راہ تائیں کئی کئی وار چمڑی  
 سائیاں سستی نوں پنوں جے بل جانا دل ول نہی اٹھا تھار چمڑی

مسلمان دینی فرض سمجھ کے تے کھولن لگیاں پسے قرآن حمید  
قلم نام محمد واجدوں لکھدی اوہوں کا غز حضور دی شان حمید  
سہر ارشاد اس امیر دین دے نول صدق نال سہراہل ایساں حمید  
سایاں صدقے محمد دی ذات توں حسن پرست جھک جھک شان حمید

تلخ طبیعت والی دساں شوخی حد تھیں دودھ گفتار وچ آئے  
 سنے اودھے کلام وچ تپش جھڑی ایسی تپش نہ دوتی راج آئے  
 بن شراب دے نین نے مست اودھ اپر رخاں دے جوین بہار وچ آئے  
 سائیاں کسے میخانے وچ نہیں ملد انشہ خاص جو کہ کسے پار وچ آئے

×

وائے نصیب ایسا واد گریا پائے جھڑا سائل دی سُنکے فریاد س دوائے  
 اوہنوں رحم دل آکھاں تے کوئی کھاں سُنکے کسے دی جو روئد اوس دوائے  
 میرے درد فراق دے نقشیاں اعلیٰ لین تھیں بیاہتر اوس دوائے  
 سائیاں تیری آبادی تے کوئی راضی جھڑا چھڈتے وطن آباد س دوائے

×

بنناں دل داشوم آسان ہوندائے دلدا سخی بنیاں پر محال ہوندائے  
 سائل حاصل مراد بن پرت دانیس جس داسخی دے دوتے سوال ہوندائے  
 رحمت بدی اودھ قتل دور ہندی جس رور داشوم جیساں ہوندائے  
 نیچاں وچ اوہ ہوندائے شمار سائیاں لگا شوم دمنغر زوال ہوندائے

×

اے بلبل زار بے زار نہ ہو رہ گئے فصل بہار وچ اک دودن  
 پھلاں ٹہنیاں کلیاں سنگار دستائیں ہین جوین سنگار وچ اک دودن  
 مدت نہیں مہینے تے ہفتیاں دی کٹ رے توں انتظار وچ اک دودن  
 سائیاں بختاں نول جاگای لگن والی ہین بخت بیدار وچ اک دودن

\*

مے خفا محبوب تے عہد آگئی دسو خوشی مناواں واکس طرح میں  
 ہر فرد دشمن اوہدی گلی وائے اوتھے آواں تے جاواں کس طرح میں  
 غم و جھوٹے داندنوں نہیں بھل سکدا دسو غم توں بھلاواں کس طرح میں  
 سستے ہوئے تے مدت دے بخت سائیاں سستے ہوئے جگاواں واکس طرح میں

\*

عشق نال مے عہد و پیمان میرا دکھ جھڑاوی آیا سہاراں گائیں  
 نول اُچار بیا تے دستی چھڈ کے تے جا اُچار وچ وقت گزاراں گائیں  
 روشن کراں گا عشق وچ نام اپنا جان انگٹ وائیاں داراں گائیں  
 سائیاں دشمن دے پرے نول کر کے صدا دودھل پانی تاراں گائیں

\*



رفیق کوئی ملدائے حال و سدا میری کس طرح نال حیات گزری  
 کی کمی رنج و ملال دے سائے دیکھے سوچاں چ کی کئی لخت بات گزری  
 دنیں بخت سیاہ اندھیر کھیلا رات چاٹنی وہی سیاہ رات گزری  
 سائیاں عمر اڈیک دے رنج گزری اوہ کرم دی دھڑکیں جھا گزری

حاسد کم پایہ انساں میں توں گلاں نال اپنی اچھی شان نہ کر  
 اندر بیٹھ کے پیانہ مار لافاں باہر نکل کے گل میدان وچ کر  
 دل وچ دعوئے سجے سخن دار کھنائیں سخن پیش بزم سخن دان وچ کر  
 فیر سائیں دی ہم سری کریں حاسد پہلے نام تے روشن جہان وچ کر

توں قاصد یا رے کول جا کے اوہنوں کہہ دے ملن اک دارا دے  
 ظلمت کدہ میرا روشن کرن دانتے لے کے اپنے نال انوار آدے  
 کرے مہربانی میرے حال اُتے مضطر دل نوں ذرہ قرار آدے  
 سائیاں باغ امید دا کھڑے میرا اوہ ہست قدم دی چل کے بہار آدے

دنیا توں ادس کچھ کھٹ کھٹ نائیں مقصدوں دا جہڑا پچھان جاسی  
 یاد او سے تاثیریں کلام ہے گا سٹھا بول جو نال زبان جاسی  
 ادہ محرم رہی رحمت ربی تھیں جہڑا کبر و الاستغوتان جاسی  
 سائیاں کلمہ محمد دا پڑھن والا دوزخ ورج کوئی نہ مسلمان جاسی

ویلے سر سختیاں اوندیاں نے ویلا ختم ہو جائے تے جان دیاں نے  
 جتنا چہرہ نہ سٹن و اوقت آوے اپنا قدم نہ پچھیاں ہٹا ندیاں نے  
 مشکل نال ادہ صورتاں ملدیاں جہڑیاں رتاں غم نوں بھلاندیاں نے  
 سائیاں جاہل اس زمر نوں جانڈے نہیں فکر مندیاں خون بندیاں نے

ادہ بھی کوئی زندگی زندگی اے جہڈ رہن وانہیں اختیار ہوندا  
 دنیا دار نوں غرض مجبور کردی دنیا دار بہ مطلب دا پار ہوندا  
 سمجھ سوچ کے جہڑا نہیں بات کردا دشمن داں فرج نہیں شمار ہوندا  
 سائیاں مجرم تے محرم خودین سکدائے کیونکہ آدمی فعل مختار ہوندا

منشی ازل دی قلم جھک کے لوح محفوظ دی لکھی تحریر حمیدی  
 کر بلا دے الم دار کج نقشہ رقی حکم راحت کم تدبیر حمیدی  
 خاک کر یا پڑے آداب سبیتی ہر شہید و القش تصویر حمیدی  
 سائیاں شروع نصیب آخری مال توڑی رہی حسین و اعلیٰ شمشیر حمیدی

میری کشتی تنہا دی ڈوب کے تے میرے دیریاں دی سنگت تارتے نہ  
 بینوں اچھیاں جان نہ جان بھانویں وں رقیبوں جو بن گارتے نہ  
 کر کے میرے تھیں پردہ تے در پردہ یزم غیر وچ وقت گزارتے نہ  
 سائیاں خود میں نصیب دی ہار منناں توں بھی قول اقرار تھیں تارتے نہ

دانشمنڈیں سپاں نال پیار کردے تے نہ سب دی بہن لکیر حمیدی  
 بت پرست بت مندرے پوچھ کے نے زرد ابت کمی دیکھے میر حمیدی  
 جو تصور وچ پار لول دیکھ لبندے او نہیں مانی دی سمجھی تصویر حمیدی  
 سائیاں فتح مجاہداں و قدم حمیدی تے مجاہد نے جو ہر شمشیر حمیدی

آیا میں دنیا تے وسن انسان بن کے اپنا آپ نیا تے سنوار کے رکھ  
 خو بصورتی ہر دلعزیز ہندی نیک عمل تھیں وامن سنگار کے رکھ  
 میل اکپڑا جویں نتار دے نے انجیں بدیاں تھیں دل نوتا رکے رکھ  
 سائیاں عاشق بلال دی طرح اپنا صادق عشق واجد بہار کے رکھ

شیر دے چھٹ تھیں انسان ڈر داتے انسان لہن دیکھ کے شیر ڈر دا  
 بھانوس کپڑا دی کوئی تیر اک ہوئے بحر وچ مک کے گھمن گھیر ڈر دا  
 موت دقت مقرر تے آجاندی موتوں نیں چانٹ باز دلیر ڈر دا  
 سائیاں نیک لہن خوف خدا ہوندا او ہدا دل کرنوں ہیر پھیر ڈر دا

صبر داہ صابر حسین دسیا صبر صابر دار ہیا ضمیر چر دا  
 گلے اصغر معصوم دی لاش لا کے لہاں تسیاں ہیا شبیر چر دا  
 جیکر رب احکم نہ روک کھدا شاہ دے قدم فرات دا نیر چر دا  
 سائیاں ٹو لے یزید دے بھج لعنت پیر عابد حلقہ زنجیر چر دا



پیر می سیوا مرید کر دے اپنے پیراں دے ہتھ نوں پیر جمیدے  
 آل نبی نوں جے مندا پیر اپنا خاک قدم دی شمر شریر جمیدے  
 درو منداں نوں درو دی سار ہوندی کھی دلال دے کھد لگیہ جمیدے  
 سائیاں اپنے ہمہ داں دے کر بلا وچ سر دھڑکے شاہ علی امیر جمیدے

بند سخاوت دا در رکھ دے جس زردار دا شوم خیال ہوندا ہے  
 زردے نال اوہ دلول پریت کھدے جمیا رنگا دہر دل و ناں نڈا  
 اُس وی نگہ دیوچ سوالیاں دا بالکل لغو بے معنی سوال ہوندا ہے  
 کئی کئی دن نیس نکدی جان سائیاں آخر مرن لگیان اُحال ہوندا ہے

خالقا تیری زمین اُتے رنگارنگ دی تیری حیرانی دیکھی  
 کئی دل بخل بخیلی تھیں بھرے دیکھے شیشے وانگ کنیاں دی کئی دیکھی  
 پیری مایہ دی چھنک چھنکار دس کے کدھر گئی دیکھی کدھر آئی دیکھی  
 لطف و کرم تیرا بے حساب سائیاں تیری شان شان کبریاں دیکھی

باپ ہی شفقت بلند نالوں ماں اخلق پیار ملت دہندائے  
 ماں ہی زندگی نے اپنے بچیاں امانہ دیوچ گنیا اک لک دندہندائے  
 کوچی شکل والا بھانوس ہوئے بچا ماں دی نگہ اندر حسن مندہندائے  
 سائیاں ماں دی خدمت نبھان والہ خوش نصیب دنیا تے فرزندہندائے

میرے قدم جے اکھڑے تے زونگھیں اپنے ستم دی ارگھٹائی نیں توں  
 ستمگار کر ستم پر ستم والی گل غیروے اگے سنا فی نسئیں توں  
 میری دوستی دے اقرار والی رکھیں یاد تے گھڑی بھالانی نسئیں توں  
 سائیں نوں ملیں نہ ملیں پر جگ جیویں غیر مال پریت دکھائی نسئیں توں

خوب رو جیسا ہے سخت دلدا ایسا سخت کوئی پتھر دی کیھیا نہیں  
 اوہرے نقش نگار دی چمک جیسا کسے موتی وچ جوہر دی کیھیا نہیں  
 رہندائے وچ پرے کسے دل اوہنے کدی بھر کے نظر دی کیھیا نہیں  
 سائیاں حسد حسد میراثیث کر دائے اوہرے سخن وچ اثر دی کیھیا نہیں

دساں میں کی اوس کہ بھر اندر جیونکر گزردی رسی حیات میری  
 بے قرار می وچ دناں تے دن گزے تارے گن دیاں گز گئی ات میری  
 اچھا جان بھیں دی جنہوں سمجھناں میں دیکھو اُس نل پسند نہیں بات میری  
 اوہکے نال سائیاں روزِ حشر توڑی ہوئی نہیں دس دی ملاقات میری

اوہ نہیں کسے دے موڑیاں کدی مڑا جہڑا ظلم کرنے اُتے تل جاندا  
 اچھے بُرے اورتیاں پنہ لگدا اُتے بھلن ہاریندہ آخر بھل جاندا  
 اوہ دے ڈھلن دا دنوں افسوس ہوندا گھوڑیت اُتے تہڑا ڈھل جاندا  
 سائیاں مٹھ میٹی جیڈل کھل جائے میٹی مٹھ والا بھم م کھل جاندا

پیری دی زندگی ہو رہندی تے جوانی دی زندگی ہو رہندی  
 زردار دی زندگی خوشی والی فاتے مست دی زندہ درگور ہوندی  
 ٹرن پھرن وٹل ہووے جو عاری ادب دی عمر دی چال کمزور ہوندی  
 سائیاں زندگی دی گڈی چاکٹی ایہدی س پرائیاں ددور ہوندی

دشمن نہیں کسے ابھلا چاہندا میں رفیق اپنے نول سنانی سی گل  
 ایہ میری محبت و اوصلمہ اے اوہ کتاں دتیک پونچانی سی گل  
 بزمِ بغیر وچ جانے نول ترک کرے اوہ نے دہن نشین کرانی سی گل  
 سائیاں خوشی نال اوس منظور کیتی میں منالئی جہڑی منانی سی گل

کمر کس کے میر شکار سنیاے چڑھ کے کرن شکار نول جائے گا آج  
 جدوں تیک شکار نہیں کر لیناں قدم اگھاں ایں اگھاں دہائے گا آج  
 مد نظر سو خبرے شکار کھڑا جس تے نگہ دائیر چلائے گا آج  
 سائیاں پڑا خوش بخت شکار ہونا میں درشن جہڑا حضور داپا گا آج

دلا چل آج یار دی گلی چلے کیونکہ رسیا یار منانا میں آج  
 معافی منت خوشامداں بہر طرح دا جتنا لگ سکے زور لانا میں آج  
 موتوں نہیں ڈرنا تے نہ کہنا میں اوہنے دھکیاں دے رانا میں آج  
 جان جاتے جائے بے شک سائیاں مر کے دل دی مراد نول پانا میں آج



غفلت مِچ وقت گز ارنائیں گزرتے وقت نول دویں گا سوچ ہن تول  
 اگے منزل لاں بھاریاں بھاریاں فی اوکھاڑ دیاں دویں گا سوچ ہن تول  
 نیک بد دو صفال دُن حشر مِچ ہن تول دس کتھے کھلو دین گلا سوچ ہن تول  
 جے ستھ نامہ اعمال سیاہ ہو یا سائیاں کس طرح دھو دین گا سوچ ہن تول

×

خاکِ حیم خدا نے بخشیاں جسم وچ لے کے سوہنی جان آیول  
 اوہدی مہربانی بخشی زندگی آسوہنی شکل داین کے انسان آیول  
 اوہدی یاد رکھ سینے دے نال لا کے کیونکہ یاد نہ اوہدی بھلاں آیول  
 اوہدیاں نعمتاں تھیں پرورش پارہیاں سائیاں دس اشاں ڈیاں لیں

×

صدق نال ہر چیز خدا تھیں منگ کسے غیر دے درتے سوال نہ کر  
 لاچ حرص تے دے دے مغرپے کے گنہگار بننے دا خیال نہ کر  
 اک اک ساہ حیاقی واقیمتی اے اُسوں غلط جاتے استعمال نہ کر  
 سائیاں دارننا وچ آکے تے چھڈ جان والا جمع مال نہ کر

×

دنیا تے آیا میں تے امن تھیں رہو توں اکھوا کے بانی فتور نہ جیا  
 ماں دے شکم تھیں پیدا معصوم ہو یوں فے بدی لیکے قصور نہ جیا  
 نظر نال کامل قدرت و یکھدا جانور ہو دیاں ہو کے بے نور نہ جیا  
 جنہوں ڈھونڈنا میں سد اکول تیرے اکھاں بند کرو یکھ لے نور نہ جیا

x

حاسد حسد جے کرواتے تے کرے جم جم کر کے حسد کی میرا وگاڑ لے گا  
 میرا حرج کوئی نہیں نار حسد اندراوہ پس اپنے آپ نوں ساڑ لے گا  
 میں کمزور نہیں اوس توں دیک جاواں میرا زور اُس ہاڑنا میں ہاڑ لے گا  
 سائیال میری بلند پردانیاں دا جذبہ پلک مچ اوہنوں چھپا لے گا

x

طے منزل دنیا نوں کرن واسنے چکدا اقدم جانیکی دی راہ دوج  
 خود بخود ہو سی بستی پاک تیزی رکھیا موت کر اپنی نگاہ دے دوج  
 کسے گل دی نہیں تینوں لوڑ اپنی سجدہ کری جا اودی درگاہ دوج  
 غفلت دوج کوئی دم نہ گزار سائیال سو سو خوبیاں فی اک کساہ دوج

x

مذاہمتِ دن اے امتحان والا بڑا ڈر باہر یومِ الحساب کو لوں  
 دن نے راتِ توبہ تو یہ رسو کر دیا بچپنائیں ہے وزخ و عذاب کو لوں  
 معافی منگیاں تصورِ معاف ہوندا معافی منگیا کر رہ بدعتاب کو لوں  
 ایس زندگی دے دن گزارا چھٹے سائیاں بچیا کر عملِ خراب کو لوں

مال دے جسم اندر بنیاں جسم تیرا جسمِ وچ لے کے سوہنی جانِ آیوں  
 غافل دھون اکڑا کے پھر سی ایستھے توں خدا اگے سر جھکانِ آیوں  
 خوبصورتی نقش و نگار علی اکھانِ پینِ والے کے سامانِ آیوں  
 چاہیے کرناں خدا و اشکر سائیاں حق پرست بن کے مسلمانِ آیوں

غیراں کول جانِ من ہر روز جانا میں کیوں سن کے نہ رنج و ملال پونچھے  
 اُسدی نہ توڑی میں بھی پونچ سکناں جہڑی غرض توں انخیاں پونچھے  
 اک نہ اک دن اوہ ویران ہوندا تے جہڑے گھروچ حرام و مال پونچھے  
 سائیاں بدال دی مجلسوں ملے ولت نیک سنگت تھیں نفعِ مال پونچھے

حسن فروش حسین اکثر محفوظ ہے جہے دن من بھر مالیندے  
 جد تک حسن دا گرم بازار ہووے اپنی خوب دکان بجالیندے  
 جدوں رُخاں توں لالیا بدل جاوے غرضی چاہت دے لکھ پڑالیندے  
 سائیاں ادہ عاشق وکھری قسم دے محبوں انگ جو چیم سکالیندے

اچے رُخاں اتے جھلکی جن دی آلوک منگدے نے ملاقات تیری  
 ایہہ شباب ہو یا خصلت فیر ویکھیں کسے بشیر شہین چھنی ات تیری  
 دکھ افسوس وچ گزرن گے دن تیرے ہو کے بھڑیاں یگی راست تیری  
 سائیاں مار آواز بلائیں گا توں راہ گزرواں نہیں مستنی بات تیری

کدی دوون دا کدی چارون دا شونج جدوں وی کوئی اقرار کروا  
 میرا دل ای پیا مجبور کروا میں نہیں وعدے تے مگر اعتبار کروا  
 ظاہر میری ہمدردی وادام بھردا باطن بغیراں دے نال پیار کروا  
 سائیاں ایسے مکار دے وس پیا کئی کئی تکر چھل پیا مکار کروا



عشقِ جِدِ واو انگیر ہو یا جان دکھاں نے سخت مجبور کیتی  
 میں تے دُئی اپنے نل تھیں دُور کیتی نیکن شوخ نے نہ دلوں دُور کیتی  
 حالوں جس دے لمی میں بے حال ہو یا اس تے کدی نہیں عرض منظور کیتی  
 سائیاں نہوں بے قدر کمال لایا بھل گیا میں غلطی ضرور کیتی

ایس جگ جہان تے رہن والا کوئی غریب ہوند کوئی امیر ہوند اے  
 کوئی ماڑیاں نزل دھکے مار اے کوئی ماڑیاں دا دستگیر ہوند اے  
 پہلی کسے دی گزروی عمر اچھی اچھا کسے دا وقت اخیر ہوند اے  
 کارگر نہ بناں کمان سائیاں کسے کم دانہ خالی تیر ہوند اے

حُسن والہ خنجر تیز کر کے قاتل کسے اُتے کرن وار چلیا،  
 ختم اوہدی جیاتی دے دن ہو گئے مارن اوہ جنہوں شہسوار چلیا  
 اوہدی چڑھتل نزل دیکھ کے دھوم مچ گئی غصے نال کر مار مار چلیا  
 سائیاں میں ایں نہ مت اوہ شکار ہواں دھونڈن جس نزل دھیر چلیا

لوکاں نوں طالع نیک مل گئے مینوں ہرول اپن قسمت بدکار مل گئی  
 جس درتے سوالی نوں خیر پندیاں گیتے دوروں درکار مل گئی  
 کئی سردول تے پئے عیش کر دے رہا مینوں کہی دوزخ دہلیاں مل گئی  
 ویکھاں سائیں دن کس طرح عیش وائے کھوٹی قسمت ظالم سردار مل گئی

اکثر آکے سرتوں مل جانداں ساگریش دیسیاں داہولی ہولی  
 سوہنے نال تسلی دے من موہند ڈیرے گیاں آئیاں اہولی ہولی  
 گلے نال مل کے اکثر ٹھار دے نے سینہ ہجرت پائیاں اہولی ہولی  
 استہاں حسن فروشاں حقین بچیں سائیاں لٹن مال پرائیاں اہولی ہولی

لیکے دل نہ موڑنا میں جن ماہی تے نہ نال دل دے توں پیار کرنا میں  
 نہ تے نہ کرنا میں تے نہ ہاں کرنا میں ختم نہ میری انتظار کرنا میں  
 خوش ہو کے رقیباں دے گلے ملنا میں مینوں طعنبال دی مار مار کرنا میں  
 سائیاں میں گل کرناں تے حبصٹ کہنا میں چپے کیوں تکرار کرنا میں

غیر اُن کے دل تے پچا پوائیں میرے دل نوں کیوں بھوکر اں مار تاہیں  
اپنے دشمن اں دی آپ زندگی نوں غوطے کھانڈیاں پار اتار تاہیں  
جہڑے جوین دی آب حیات قائم رہی اوس جوین نوں تیاننگار تائیں  
سائیاں کوئی دم دی گزراں داہتے ٹھگیاں نال مخلوق کیوں چار تائیں

کم صل دے نال لکھ فیض کرے کدی نہیں مشکور ممنون ہوندا  
نیک آدمی نیکے نں دیکھ کے تے خوشی نال پھل کے درونوں ہوندا  
شعر سوچیاں شاعر دادم جانے سوچاں بچ کتنا خشک ہوندا  
سائیاں اوس پاگل داج کوئی نہیں جس نل حسد نے داجون ہوندا

آپ اپنے وقت سر آجائے آکے فیر نہیں کدی قضا ٹل دی  
گتہ گارتے بے گنہ رب جانے لیکھاں درج نہیں لکھی سزا ٹل دی  
دشمند اہم بھی راز دس گئے نے صدقہ دتیاں سرتوں بلا ٹل دی  
سائیاں جہڑی مصیبت دی ہووے جھلنی اوہ نہیں جھلیاں سوا ٹل دی

باع اندر راتیں کرن جاندا تے کوئی صبح ویلے جاندا سیر داتے  
 اپنے من نول اوس دا فخر کی اے ہووے ہوج بہار جو غیر داتے  
 اوس خیر خیریت تھیں موت جنگی جھولی اڈنی پوے جس خیر داتے  
 سائیاں آدم اشرف المخلوقات بنیاں بلیس رو یا گیا ویر داتے

خبرے کہدے تے نظر عنایت کھنایں خبرے کتھاں داں شا وراں کہنایں  
 پانی پیت میں جدوں دی نال تیرے صدھے جبرے تھیں پریشان کہنایں  
 کہڑی گل دا میں مشکور ہواں دس میرے تے کہڑا احسان کھنایں  
 سائیاں میں تے ہاں طالب ضرور تیرا قتل میرا سامان کھنایں

ایہہ انسان اکثر ہڈے عامنگدا دنیا دار دی ہستی مجبور ہوندی  
 ایہہ درست اے کہ بدی بارگاہ ہر دعاوی پیش ضرور ہوندی  
 پرا وہ گھڑی سلکھنی کدی اوندی جدوں دل دعا منظور ہوندی  
 سائیاں مالک جہ کرم فرمائی کردا سختی سائل دی پلان ہیچ رو ہوندی

خواب چہ کسے دی آن صورت میرے تڑپے دل نوں قرار دے گئی  
 میں بیداری وچہ ایہہ معلوم کیتا مینوں خزاں ڈارنگ بہار دے گئی  
 پیش نظر مصیبتاں سدا رسیاں تے جواب زندگی آخر کار دے گئی  
 سائیاں عمر ہر رسی جدائی ایہی پڑا لطف اوہی انتظار دے گئی

کسے نشے دے چہ نہیں مزا ایسا جیسا نشہ محبت دی تار دے گئی  
 باغبان دی راز نہیں پاس کیا کی شے کلی نوں جوین سنگار دے گئی  
 ظاہر قنعت دے نظر آثار آگئے پتہ نبض دی سست رفتار دے گئی  
 او سے لٹک سائیاں مشتاق ہاں میں جہڑی لٹکے تصور وار دے گئی

او بنے عمر بھر ستم روا رکھیا اوہی ستم دی نہیں رفتا ریدلی  
 بدل گیا زمانے دارنگ سارا پر نہیں خوبصورت میرے یار ریدلی  
 رہی آخری دماں تک آس اوہی اوہی آن دی نیکیں انتظار ریدلی  
 سائیاں بار اعتبار کی اُہی گل دا جنہیں گل کر کے بار بار ریدلی



کدی خزاں تے کدی بہار آوے ہوندی باغ تے سال بسالی بدلی  
 جیوں جیوں گردش نے اپنے طور دیے تیوں تیوں فلک دی اپنی چال بدلی  
 حسن ٹھلپا جوانی دے جوشِ حق میں جد شوخی شان اپنی خد و خال بدلی  
 سائیاں وقتِ جدید لی دا آگیا تے رنگت خود بخود جسم دے وال بدلی

لگن ورج عاشقاں صا و قاں نے دل دی خوشی خود رکھاں کدناں بدلی  
 سے مصیبتاں جالیاں سراں اُتے پر نہ قدم دی ہٹن توں حال بدلی  
 سولی چڑھ دیاں دادل دلیر رہیا پر نشا نہیں اوسناں کجیاں بدلی  
 سائیاں عاشقِ مصیبتوں نہیں دُروے اپنی الفت نہیں دلِ حق میں ملال بدلی

عشق دی منزل تے قدم دھریاں چال قدم دی اکھاں دہاکے دس  
 اپنا ہتھ نہ دس بجوئے توں ہتھ حد سکندری توں لاکے دس  
 رہیر کلمہ پڑھایا سی کینکراں حق میں توں تلی تے سر ہون جا کے دس  
 سائیاں مین کریدان زبان اندر مہو نہوں منگی مراد توں پا کے دس

کڑک کے قاصد فوں شوخ کیا گول کدی نہ لے کے پیٹ آؤں  
 دور دور رہناں میریاں اکھیاں تھیں ابھر صبح آؤں تے نہ شام آؤں  
 خواہش مند میں تیرے سلام دانیس تے نہ کسے والے کے سلام آؤں  
 سائیاں وتی ایہہ پردہ نشین دی اے مور کھ کھ کے نہ شارع عام آؤں

باغ تے دقت بہار دانیس باغبان دے دل وچ آواسیاں نے  
 بلبلاں بھونڈیاں دیکھیاں نے پر کچھ آوندیاں نظر ہر آسیاں نے  
 نگھنی شہر دی کف افسوس مل کے کہندی شہد بن لبیاں پیاسیاں نے  
 سائیاں حسن فروش حسین اکثر نہ بے حسن تے لیندے آباسیاں نے

حسین ایس ایہہ وچ شک نہیں ایس پر اتنا حسن نہیں جتنا مغرور ایس توں  
 ایسی خودی دل تیرے سمائی ہوئی اے کہ خدا نول سمجھدا دور ایس توں  
 میر عام کر کے قتل عاشقاں نول تے تسلیم نہ کردا قصور ایس توں  
 سائیاں جور و جفا دا خاص پتلا اپنی عاد توں سخت مجبور ایس توں

کسے امیر دی بزم اندر تھی دست کی گرہ دامال د سے  
 حسن مندناں رُخ پُر نور دشن کو بجا کی اپنے خد خال د سے  
 وچھڑ گئے نے شعراں دے سنن والے شاعر کنہاں نوں جو ہر مال د سے  
 رووے سائیں ہن جا کے کدے اگے کنہول اپنی محبت اُحال د سے

میں قرآن کریم دِج لکھی ہوئی تیری حمد رب العالمین چمنال  
 تیرا حکم جو تیرے محبوب سیوا دس حکم نوں نال یقتین چمنال  
 صابر عشق ہے میرا بلال جیسا حق پرست ہاں نے حق دادین چمنال  
 سائیاں مجنول سگ لیلی دے پر چپٹیں میں شاہ عرب دردی زمین چمنال

ذلت دی زندگی گزار رہیاں نہوں نال بے قدر دے لان دانتے  
 غم تھیں اتنی مجبوری کم فرصتی اے ملا وقت دی نہیں بھیتان دانتے  
 جے مشکلاں نہ پاندیش میرے میں کیوں بھٹکدا مشکل آسان دانتے  
 سائیاں کتھول کوئی ڈھونڈاں تے کرے کوشش دکھ درد نوں منون بچا دانتے

قاصد نول بھیجیا یا رہا جانب میری طرف تھیں دے کے پیغام آویں  
میرے نرپدے دل نول قرار آوے آتشک عیسے لب با آویں  
میں سلام دے واسطے پونچ جاں گاتوں منظور کرنے نول سلام آویں  
سایاں منتظر ہواں گامیں طالب بھائیوں شام نول بعد نول شام آویں

حسن ناز نازکتاں دسیاں فی عاشق ڈھونڈ کوئی نازا اٹھان دانتے  
سیاہ بدلاں واسا یہ ظاہر کرنا میں دین دی روشنی یا چھپان دانتے  
گیسو کالے سنوارے فی رخاں آتے کستوں پالے فی ناگ لڑان دانتے  
سایاں عاشقاں دی کمر کس لئی اے گور کھتا تھ دٹلے تے چاہتے

کھوٹے کھرنے نہیں دلاں اپتہ لگا حال بی جاں اندراں دا  
ہوندی پریت نہیں کھیل مداریاں یہہ کوئی ناچ نہیں چھاں بنداں دا  
مڈ نظر کھناں احترام پیندا اے کدھر مسجد اں کدھرے مندر اں دا  
سایاں عشق دی اے بڑی دور نزل متے سفر بھیجیں ناں پنڈاں دا

لٹک کیا کچھ عشق دے لڑ دی اے اتہناں ار جاتے یا منصور جانے  
 بن بینائی کچھ نظر نہیں آسکدا حال رنگس واپسٹم رنجور جانے  
 کیسی تپش ہے حسن دے جلوایاں دی اینوں چا کلیم یا طور جانے  
 سائیاں پار دکنڈے دی یاں حسرت گھر یا شوہ وچ بیٹری واپور جانے

عجب ہے ولا دلیل تیری کی دیکھ کے یارینا بیٹھوں  
 کدی ایہدا بن تاز پر وار بیٹھوں کدی اودا بن تاز پر وار بیٹھوں  
 فرضی کشتی خیال لال و بحر اندر آپے ڈوب بیٹھوں آپے تار بیٹھوں  
 روزِ حسرت کی دسیں جواب سائیاں عشق بیتاں وچ عمر گزار بیٹھوں

عشق دی منزل تے قدم دھریاں فیرواٹ نہ نیڑے تے دور دی پہچھ  
 جو وی ادن مصیبتاں جھلدا جاگل بات نہ جرم و قصور دی پہچھ  
 کیسی تپش ہے حسن دے جلوایاں وچ داستان نہ موسے نہ طور دی پہچھ  
 سائیاں عاشقاں دی بھی وچ محفلِ عطر خوان کولوں خوپی حور دی پہچھ



ہتھ کی میں دکھا وال نچو مئے نوں ہتھ تے قسمت دی نہیں لکیر ہندی  
 ایہہ جان خیال اس طرح والے کچھ جو میں بے جان تصویر ہندی  
 حال غیب اپر در وگا جانے لوح محفوظ تے لکھی تقدیر ہندی  
 سائیاں گردش نشانی زوال دی اے تو بہ کرباں معاف قصیر ہندی

بشر نصیب جے جاند اور مصطفیٰ اعلیٰ نوں چمدا میں  
 ہر باغ دے بوٹے ہر شجر تائیں سنے پتراں ڈالی نوں چمدا میں  
 کیتے روشن ضمیر جس کافراں دا وہدی کسمی کالی نوں چمدا میں  
 سائیاں کعبے دے گرد طواف کروا پیا روضے دی جالی نوں چمدا میں

توس و قزح دی وچ کمان دھر کے مارے فلک تے گردش دے تیر کھچے  
 قسمت زدہ میں جس طرف گیا بلبار اسنن مرتع شمشیر کھچے  
 پٹ کے گلشن عیش نشاط و چوں مینوں کتھے لے آیا خمیر کھچے  
 پتہ نہیں کہ عدم آباد سائیاں کدوں جو لسی میری تفتدیر کھچے

زندگی اپنی معیاد تے ختم ہوندی حسن ختم ہو جاندا معیاد اُتے  
 مالک قائم رکھے جدوں تیک چاہے محل اُسردا پنختہ بنیا د اُتے  
 قدرت اوسدی امیری پسند کردی کرا کبر جو نیں جائدا د اُتے  
 مولا آپ بے مشکل کشا سائیاں نہ رکھ آسمر اغیر امداد اُتے

طالب جو اصل مطلوبے نے اوہدی ڈھونڈا نہ رہے قرار رہندے  
 بھبھکے تار تصور دی گیسواں میں اُسی حال اندر مست دار رہندے  
 اندر و اندر ہو جاندا غدا غم دی ظاہر عشرتاں تھیں درکنار رہندے  
 ظاہر باطن کیا جانے کوئی عاشقاں دا خوشی نال سائیاں سو گوار رہندے

ہلاک ہو گیا حیات جہڑا تیغ عشق سنگ گیا ہلاک کیتا  
 اوہا عشق دے فرتوں چاک پرچہ ہو یا پردہ جس ازواج چاک کیتا  
 ہو یا کوئی نہ پاک بے باکیاں توں اوہ بے باک ہو یا جسے پاک کیتا  
 جسم عشق دی رگ دھوکار سائیاں اوہ اکسیر ہو یا جس تے خاک کیتا

یادوں بھلا یا ئی تے کوئی گل نہیں تیرے اون وی تے انتظار پر ہے  
 میں تصور وچ چہرے نوں دیکھ لال گا تیرا پردہ گر رُخ انوار پر ہے  
 میں مٹے دانئیں طالب تے ہیں چاہناں مستی محبت می تار وچ رہے  
 سائیاں میرا دم ہے نہ ہے بھانویں تیرا حسن تے جو بن سنگار پر ہے

جرمِ اُلفت وچ جبکہ اسیر کیتا ئی تاں رہائی دی قائم بنیا د نہ کر  
 ہے ایہہ خلد سے بہتر سیاہ ٹھانہ مینول زلفت د بندوں آزاد نہ کر  
 پریشناں روح کرنا ئیں مقید اں دے پریشان گیسو پر پی زاد نہ کر  
 ایستھے مرن وہ سائیاں غم پر والوں اُجڑ گیاں نوں فیر آباد نہ کر

رہبر عشق اپنا نو جوان رکھناں کوئی محتاج ناہیں خضر پیر دا میں  
 آتر شہ وچ گھاٹ تک گزر جا ساں، وال تار دریا ئے تنویر دا میں  
 ایسے راہ تما دا دامن چھڈ کے تے ہو وال بعبیت کٹرے دستگیر دا میں  
 سائیاں عشق سے وچ برباد ہو کے پایا مرتبہ بڑی توقیر دا میں

بینوں جا پداے رُخ حسین اُتے اُتے سامنے جو بیٹھے خال نے دو  
 ایہہ رُخ یار دے لول کعبہ سمجھ کے تے سجدہ کرے مثل بال نے دو  
 ایہہ بھی شک پیداے رُخ کے حبش وچوں ملک چین اندر آئے بال نے دو  
 سائیاں حُسن تے سبے شک لاثانی خوبی وچ ایہہ بھی بیتیاں نے دو

ولا ہو یا کی غیر دے لگ آکھے دتیاں یار ساڈے نال یاریاں چھڈ  
 تول بھی اپنی غیرت تول کم لے کے اُدیال کرنیاں گلہ گزاریاں چھڈ  
 جے اوہ ملتا نیس چاہندا ملے تاہیں چھڈ حیاں اُدا انتظاریاں چھڈ  
 سائیاں یاد وچ رکھ نہ یاد اوہدی کرنیاں مہر ویلے گریہ زایاں چھڈ

بِت کافر تیرے دڑیاں تھیں عادت سپی ہوئی پیریں پین دی آ  
 تیرے ستم تھیں نیس گھبران والا عادت مڈھ تول ایں ستم بہن دی آ  
 تیرے کول نہ بہن دی خوشی ایڈی جیڈی خوشی تیرے دُور بہن دی آ  
 سائیاں پل پل دی پونچدی خبر بینوں غیراں کول تیرے اُٹھن بہن دی آ

حسن دی مستی مغرور کیتا می یا مزاج فرعون فی ڈر گا یا ای  
 میرا خوشی تھیں دل لے کے چال باز افریہاں دے ہٹھ تھیاں  
 میریاں دشمنال دے سینے ٹھنڈ واسے آتش رشک تھیں دل ساڈیاں  
 توں مخلوق وچ وسیں گا کدول سائیاں توں سدیاں مینول اُجاڑیاں

ایہہ رخ محبوب تے نظر آوندے سیاہ خال پئے عزت نشان دے  
 گنج حسن داتے لٹن نیس آئے راکھی کرن والے نگہبان دے  
 مونہہ پھیر کے کفر تے بتاں کوہوں کافر ہون آئے مسلمان دے  
 سائیاں تہ دل تھیں میں ادبناں کیونکہ سمجھناں حظ قرآن دے

یار جے بنیاں تے رہوین کے میری یاری دے کوہوں انکار نہ کر  
 خود نہ بُرا اکھوان دی کر گوشش میرے عشق توں بھی ترمسار نہ کر  
 قائم رہو زبان دے قول آتے اک تھیں دوڑ دوہنہ دیاں چار نہ کر  
 سائیاں زور دیہاڑی دے چھڈا رہے یا ایہہ کہو میری انتظار نہ کر



اوس قادر کریم دی قدرتوں سے جلوے عجب عجب خوبی دے نے  
 کدھر گڑے دے پانی دامینہ سدائدھرے موتیاں دبدل دے نے  
 ایس دنیا دی سستی وچ دس والے غم تھیں دے تے خوشی تھیں دے نے  
 سائیاں ڈرن کئی ربے خوف کو لوں کئی ظلم اُتے کمر کس دے نے

ایس بحر جہان دی وچ کشتی کئی مسافراں دے ہو کے پور ٹر گئے  
 ایسے رب دے حکم دے نال آئے اوہدے حکم تھیں ایسوں ضرور ٹر گئے  
 گئے کئی عجز تھیں وقت گزار اپنا کئی دس کے کبر غور ٹر گئے  
 سائیاں دت اوہ پرت نہ آسکے آکے جہان والے بڑی دور ٹر گئے

میرے دشمنیاں تھیں سن سنا گلاں کئی اے دوستا بگڑ سوا تیری  
 میرا ناں یمنوں کرپن نفرت سمجھ گیا میں ولی منشا تیری  
 میری نظر دے سامنے کھڑی ہو گئی ہے وفا میری تے جفا تیری  
 سائیاں سخت میں تیرے توں تنگ آیاں دے شکل نہ میںوں خدا تیری

میرے دل میں شونخ نے کئی داری کدی رکھ لیا کدی موڑ دتا  
 غرض بنی تے آن کے بنے ساتھی غرض نکل گئی تے ساتھ چھوڑ دتا  
 کدی میری محبت ادم بھریا غیراں نال جا کدی سر جوڑ دتا  
 سائیاں نیہوں بے قدرے نال لایا مہناں دہمناں لکھ کر وڑ دتا

لوکی کے پھیرے نے غمزدہ توں کے میں دساں تے کوں گزراں میری  
 نکلاں کیوں میں غم دے گرداں پچوں کشتی ڈوب گئے نے کشتی بان میری  
 تنگ آت توں ہو جاوے فرشتیاں دی رو کے ضبط نہ چیکر فغان میری  
 جویں بیت نوں لحدی شام سائیاں ایں گزردی شب ہجران میری

دلیری لقب سے یاد ہون جہڑے عاشقاں دے ہم آغوش ہندے  
 شمع حسن جتنھے شعلہ زن ہووے آتش باز کداو تھے خاموش ہندے  
 خوشی عاشقاں موت کے عاشقاں دی ہو عیش کر کے فراموش ہندے  
 چوہدر اوس بازار دی عشق کردائے جس بازار سائیاں سرفروش ہندے

تربت غیر تپاڑ ناہیں مینوں خاک کر دے تہ پامل کے  
 مدار ہاں میں کفِ افسوس کیوں بیٹھائیں غیر و کول حنا مل کے  
 دانگ طور نہ صاعقہ مار دل تے نہ کر سرخ چشماں ہر مہ سال کے  
 کیا ایہ غضب نہیں خالِ جبین سائیاں بیٹھائے کافر اسلام دی جا مل کے

غضب تیرا س بدل تکیائے نگہ دیک گئی دیدے حیران لرے  
 لرزش کھا زبان لب خشک ہو گئے کنبے حوصلے دہشت توں جان لرے  
 نبض بول ہی اے ایسے پرک کے ایسے خون دے جوش طوفان لرے  
 ایدے ظلم دے زلزلے نال سائیاں کنبے زمین تے کیوں آسمان لرے

ایسا ہے شاہ شاہان میراجہ می آن میں دونوں جہان کھل گئے  
 مژدہ خوشی داسن کے خدامِ خلدی درِ خلد یہ معرہ رضوان کھل گئے  
 پیش مائی دے دست آداب کے اک رحوں اک طرف عثمان کھل گئے  
 سائیاں اوس شاہ دے استقبال دانتے صفاں ہنجر مل عالی شان کھل گئے

کسے ظالم دے ظلم کی مارناں سی جے نہ ماریا ہوندا تقدیر دا میں ،  
 بل پھر گئے نے میں پر مصیبتاں دے بنیا کشتِ ابدی جاگیر دا میں  
 کیتی عشق نے کند زبان میری ہے سال تیز تول تیر تقیہ دا میں  
 سائیاں گر گیا شرط اسلام دچوں طالب ہے اک صبت بے پیر دا میں

اچڑ گیا دل خوشی دیناں دیکے میرے نئے صبح پئے ازار کیوں ایں  
 پاناں دلت میں پاناں تے آپ پاناں مینوں طعنیاں دی مار مار کیوں ایں  
 میں تھیں سو گیا گنہ زبوں کپڑا میرے رستیوں خلق بیزار کیوں ایں  
 سائیاں مجرم دی ہاں میں تے ہاں اک دامیر ادعی کل سنسا کیوں ایں

نراکت دست سفاک دیکھو چاہندا ہے کدھر ہے چاہے شمشیر کدھر ہے  
 دزدو جوہ مضمون کلام ایسا بات کدھر دی کھلدا ہے ضمیر کدھر ہے  
 ابرو جوڑ لاندے دید بان کدھر شہرت نگہ چلاوندی تیر کدھر ہے  
 حملہ کدھر ہے رُخ کدھر خیال کدھر سائیاں ناز پھسان پنچیر کدھر ہے

سیارہ شناس احوال میرا دیکھ غوطیاں وچ س رنگون ڈ گیا  
 اومہنوں دیکھ خاموش تے پا گیا میں میرے نام واقعه زبون ڈ گیا  
 وحشت عدم تھیں لے کے میرا آباں میں ایں جگے بہر جنون ڈ گیا  
 سائیاں کا تبزل نوشت میری لگا لکھن تے قلم تھیں خون ڈ گیا

دستی وچ دساں کہ ادھر جادواں عشق دستی وچ عقل اجاڑ وچ  
 شمع جلن سے فیض ساں ندی کیونکہ سری پڑانے دی ساڑ وچ  
 سرد مہری وچ گرمی حسن گویا اثر پڑہ بہینے دا ہاڑ وچ  
 رنجول راحت آرام وچ دولت سیماں صلواں ریکٹ وچ

تدھ پایا خدا یا نہیں خیر مینوں چندیں زاریاں کیتے سوال روکے  
 تیرے قوتوں سوالی نہ جائے خالی میں دھریا تے چایا رومال روکے  
 مخلوقات تیری طعنہ زنی کردی کس دیاس جا کھولاں احوال روکے  
 سائیاں ساہ ساہ لیل سحر ہفتہ ہر مہینہ گزاراں میں سال روکے



ایسا میں وحشت جنوں ہو یاں پاگل دیکھ مبینوں سر بلا ہسدا می،  
 جاناں دیدے پاس دوا کارن ٹوکاں دید کر دئے تے دوا ہسدا می  
 کس حرم اندر گرفتار ہو یاں ذلت میں بھوگاں تے سزا ہسدا می  
 سائیاں عجب تماشا یا مسخری اے منگاں موت کو لوں قضا ہسدا می

آخری وقت امی بول پیارے حشر تنیک نہ تیرا احسان چاسی  
 تیرے اٹکیاں دیں میری جان اٹکے تیرے جاں دیاں میں میری جان چاسی  
 لقمان کہے نبضوں دیکھ میرا قبر تنیک نہ ایہہ اخفقاں چاسی  
 لاش خاک در خاک ہو گئی سائیاں روح عدم دل کرو افعال چاسی

خال پیشانی تے چکدائے یا مشتری زہرہ جبین اُتے  
 اندر کچھ دے چور اسلام آیا یا کوئی ہندو آیا دین اُتے  
 یا نشانی پرطاؤس لے کے کسے طفل نے دھریا یلین اُتے  
 یا مؤذن مسجد بدال سائیاں نکتہ نون دا آیا مبین اُتے

حضور دے مَخ پر نور اُتے اذناں کس طرح ابہر سیاہ خال دے  
یا تصور رسول و حج خیال کر کے تعظیم نوں جھکیا بلال دے  
یا کوہ طور تھیں بھلا کتاب موسیٰ جلوہ ذاتِ یٰ ابدھر بھال دے  
کہند اسائیں جس شمر دی تیغ رو کی یا ابہر نقشہ حسینؑی ڈھال دے

×

خواب و چ نظر اک شوخ آیا عجب ناز اس بت مغرور دے سن  
لباں لعل یا قوت ندان موتی دس سالِ نین کی اوہ فقور دے سن  
گردن مثل کلنگ بلور سینہ ساغر بھرے در آب انگور دے سن  
سائیاں کسے کم بخت جگمگا دتا ہے ہوندے نظارے دور دے سن

×

اوتھے چا ڈوبیا ئے عشق ہوراں چو کی دامن جتنے پیا دی اے  
راحت رپ دے قلعے و چ غلط کہندے بلکہ سخت اوہ پستی ایزدی اے  
نہ تصور نگہ نوں راہ لیحدائے نہ رسائی تاثیرِ عادی اے  
اوتھے ٹکراں مارے خیال جا کے جتنے پونچ نہ سائیاں ہوا دی اے

×

دل نے ادس اُجا درویش کیتاے جہڑا جھپپاٹے درو دیوار کو لوں  
 کھانڈاے شرم جوا اپنے پوچھا تو یوں دی الامان ایسے شرمسار کو لوں  
 اُس قس خیر دی کرے امید کھڑا نفرت کرے جو عرض گزار کو لوں  
 ادہ کیا کرے گا سائیاں سلوک جہڑا سو سو کوہ لندے لفظ یار کو لوں

✱

کی گل سوچ کے طلب کرناں عیشِ غم کو لوں سکھ آزار کو لوں  
 اچے تیک نہیں کسے وصول کیتا خون شیر کو لوں دل یار کو لوں  
 کھا کے ڈنگ امید شفا رکھنا میں منگنا میں زہر مہرہ کل مار کو لوں  
 سیاہ دل نہیں ہوندے سفید سائیاں تول کیوں تم چاہتا میں شمع گال کو لوں

✱

درجہ راح عشاق اُتے پھٹے بیناں دے جگر افکار بیٹھے  
 سن کے شور اوہ بولیا خادیاں نول کون بیٹھے کیوں بیٹھے کس رہ بیٹھے  
 کس نول ڈھونڈے کس دی تلاش کرے کس دی کرن کار انتظار بیٹھے  
 نہ کوئی لنگر نہ دار الشفا سائیاں نہ میں حاذق تے کیوں بہیاں بیٹھے

✱

میں کیا کراں صبیحہ جفاۓ ال تبرزدہ ہاں ستم آموز دا میں،  
 اک اک روز قیامت دے ہار گزے گرفتار ہویاں تہر روز دس  
 ہویاں دانٹ و انیاں پرڈانہ رشک شعلہ ہاں شمع افروز دا میں  
 سائیاں عشق دی اکے سار سٹیا پھولاں حال کی دل پر سوز دا میں

عجیب اے ستم امیٹاں ظالماں دی کر کے ظلم بھیر ظلم دی داد منگدے  
 امیٹاں پاس کوئی بجائے فریاد لے کے سن فریاد تفسیر فریاد منگدے  
 دل دی کشت تے درواں اہل دیکے توضع فصل دی ستم ایجاد منگدے  
 سائیاں کر کے ہلاک ایہہ عاشقاں ان محنت خو تریری می جلا و منگدے

خادم کد کر دے نے ہاویاں دی جویں عشق دی سیوا امریکہ کر دے  
 عشق کا فر کر دے تے ہور دے نہ دم مارن نہ اسدی تردید کر دے  
 دخل عشق والی منزل گاہ ہو کے ماتم جیون امرن دی عید کر دے  
 تیغ عشق دی لذت نول یاد سائیاں ملک عدم اوج مژ مژ شہید کر دے

منشی عدل نل کون آکھے بیت الرب اندر کفرستان کیوں ایں  
 دل وچ و سداے طفل ترسا میرے کعبے وچ کافر دامن کیوں ایں  
 ایسے ہون نالوں کاش ایہہ سچ ہوندی ذکر غیر وچ میری زبان کیوں ایں  
 کہندی طعنیاں نال مخلوق سائیاں بت پرست ہو کے مسلمان کیوں ایں

عارض پر پی تمثال اتے جھوم رہے نے گیسوئے تار اُلٹے  
 صندل نال جوہیں صندل بار اندر آویران رہندے سیاہ مار اُلٹے  
 اُلٹے سدھے کئی ایہناں نے پھانسی کینے آپاے پڑ لال دھار اُلٹے  
 ایہناں سٹھول ہاروت ماروت سائیاں لٹک گئے ہو کے سزاوار اُلٹے

توکل واکاسہ مے کول جسد اُس گداؤں کوئی کیوں گدا جانے  
 کینتا پستی نے اعلیٰ دماغ جس دے لے ہستیاں نول زیر پاجانے  
 دل تو نگراں دے بڑے سخت ہو گئے اہل دل کیا ان کی پڑا جانے  
 سائیاں حاتم گرد دلت حسن رکھدا وہ بھی شوم ہو جاندا خدا جانے



حریف لوانہوس بہر جانی نہیں آں کیوں میں جا بجا پری رخسار دیکھا  
 ڈنگ مار کے نظروں ساڑ جائے کسے شوخ دی جے زلف مار دیکھا  
 شالار ہو بھٹا نہ حشر نوں دی جے حبال خورال انوار دیکھا  
 تیرے گل رخسارین مٹرن دیے سائیاں جنت دی اگر گلزار دیکھا

شادی بربادی عاشقاں دی ہویا کی جے توں بریاد رکھیا  
 رکھے توں احسان نہیں یاد میر میں بھی ظلم تیرے نوں نہیں مار رکھیا  
 غم کرناں میں ل نوں پر چالیاں جبکہ عیش تیری تینوں شاد رکھیا  
 جے توں ستم نوں پالیا تے کہوے سائیں میں بھی دال نوں دل عاج رکھیا

اشرف البشر مخلوق وچوں برگزیدہ اصحاب کیا رچارے  
 اکو نور وچوں پیداوار ہوئے بمثال ادہ در شہوار چارے  
 کہند مصحف الہی حدیث ناے شہر صدق دے مین سر رچارے  
 نور العین سائیاں سبھناں مومنناں دے آپہ نبی دے خاص جو یا رچارے

عینِ شبنم تے قافِ دو نقطے دے جہاں لفظ پچھانے اوہ دور لے گئے  
 جہاں سربجایانیں سر یا یا جہاں سر دتا سر ضرور لے گئے  
 نے سہکدے بواہوس توں کر دے مغز معنوی صاحب لے گئے  
 توں بھی اُس طرح لے جا سوغات سائیاں چڑھ کے درجہ طرح منظر لے گئے

آتشِ عشق توں غش دم بدم پندے میرے قیامے بن ایاغ خشکے  
 سوزِ سحر نے جگر بھی خشک کیتا دل خشک دم خشک مانع خشکے  
 اہمہ رحمت باران نہیں ابر رحمت میری سبز امید دیا باغ خشکے  
 دیکھاں کس طرح روشن ایام سائیاں جد کہ سخت دیا چراغ خشکے

جنہوں میں عزت نشین جاتا مینوں خلق واکیتاے جور اُس نے  
 جنہوں رنگ محبت دا کھول سیامینوں رنگ کھایا کچھ ہوا اُس نے  
 جنہوں خوں پلاشہ زور کیتا الٹا دیتا میرے تے زور اُس نے  
 سائیاں جنہوں میں آجیات جاتا میری جیون دیاں کھوٹری گور اُس نے

دینا میں دلالتے نہتِ یریاں نول عاشق صادقان نول دُرکار دینا میں  
گل سٹنا میں دل بوالہوسیاں دے گل پرستوں لایا خار دینا میں  
تشریت گھول پلا میں لاغرضیاں نول غرض ایساں نول سہار دینا میں  
خبرے کھرے بھروسے تے سائیں کہندائے ظالم سپاں مونہ تے پیار دینا میں

تاریک کرچلیاں جہان اُتے کوئی تے روشنی دی صورتِ یار دس جا  
تینوں روک نہیں سکدا پر نہر کے جھٹھے وں گاپنا دیار دس جا  
میرے عشق بیمار لاچار کیتا نے کچھ تے چارہ دل بیمار دس جا  
کہول ملیں گاسائیں نول فیر آکے اوہ تاریخ مہینہ تے ار دس جا

وصل وچ کیوں نہیں قرار آوند کیوں نہیں کم ہوندا اضطرابِ کدھرے  
بیداری وچ تڑپناں میں کدھر کھاندی ٹھوکران پئی میری خیاب کدھرے  
ظلمت سجھا کی چھوٹے جوڈب گیاروشن طالع دا آفتاب کدھرے  
میرے وانگ پئے خانہ بدوش سائیاں رُلدے بختِ می خانہ خراب کدھرے

عاقلاں دے مغز پھر دیندے وزن دار مضمون دے شیر میرے  
 طاقت کی اے پیڑکیاں دی آکے سامنے ہوں دلبر میرے  
 جرأت کدوں کی کسے مجھوں دی اے مصرعے کرے کے زبردیر میرے  
 سائیاں نرم رقیب دے ڈھال اُتے دین شعرانندہ شمشیر میرے

بخیل لکھ چین آباد کر آخردا من بخل وچ خارے گئے  
 شیخ فخر اندر خزاں بھوگدے ہے مے صاف پی رند بہار لکے گئے  
 کشتی صدق دی عمل دے لاجپوست بحر سلوک میں تارے گئے  
 حاسدہ گئے کفِ افسوس ملے مخفی راز سائیاں از دارے گئے

زلف ہو یا کیا یاں رہی اے گرہ گرہ اندر طلسمات بندی  
 جڑت کار یوں مانگ لیں گویا کہکشاں پہ حرف دی بات بندی  
 کوئی گور سکندرتے جا کو کے اٹھ ٹرک پی سوئے ظلمات بندی  
 یا ضحاق مردود دی روح واسطے ماراں چ سائیاں الاست بندی



نر کے کسے وہ بحر و سس پیر جاندا عشق بجز تر نان چنہوں یا نہیں گا  
 ختم عشق را جس نے سہارا لیتا اُسے اسطے عشق جلا د نہیں گا  
 منصور لون عشق مشہور کیتا د ادرس نے عشق بیدا د نہیں گا  
 اُسے شعر و ج ہرگز نہیں درو سائیاں چہرے شاعر و عشق استاد نہیں گا

ختم شد





زیورات عمدہ اور خوش نما  
ڈیزائنوں میں بنوانے کا  
واحد مرکز

مفتی محمد رفیع

بازار صرافاں بھرات